

Glas Antigone in slovenska Srebrenica

Zgodovinsko-arheološka odkritja velikega števila prikritih množičnih grobišč v zadnjih tridesetih letih, pobude za spoštljiv pietetni pokop teh žrtev, potrditev resolucije o ohranjanju spomina žrtev poveljnih pobojev, osemdeseta obletnica konca druge svetovne vojne ... Vse to sproža v slovenskem narodu nemir in različna občutja: strahove, zanikanje, izmikanje na eni strani ter sočutje, bolečino, željo po odkriti razgrnitvi resnice na drugi. Hkrati se zopet razodeva staro dejstvo, da je lažje videti iver v tujem očesu kakor bruno v svojem. Tako lažje obsojamo in sočustvujemo s poboji v Srebrenici, pa s prikritimi grobovi nezakonskih mater in otrok v »katoliški« Irski kakor s 30.000 slovenskimi žrtvami državljanske vojne na naših tleh, od katerih jih je bilo 24.000 brez sojenja likvidiranih po ukazu komunističnega vodstva.

Društvo katoliških pedagogov Slovenije ob vseh teh spominih, obujenih v minulem tednu, zavzema sledeče stališče:

Prvič, prav je, da imamo sočutje do vseh nedolžnih žrtev, in prav je, da obsojamo

vse krivične poboje, kjerkoli, kadarkoli in nad komerkoli so jih storili krvniki. A pri tem bodimo iskreni in pogumni ter pogledjmo najprej v svoje ogledalo. Premotrimo sočutje do vseh slovenskih žrtev, povezanih z drugo svetovno vojno. Da, ohranjamo spomin na najštevilčnejše žrtve, ki so jih povzročili okupatorji nacističnega ter fašističnega režima – več kot 50.000 jih je bilo in spominske plošče smo jim že davno postavili. A sedaj je čas, da izpolnimo svoj civilizacijski dolg tudi do preštevilnih žrtev, povezanih s komunistično-revolucionarnim nasiljem, ki je potekalo vzporedno z narodnoosvobodilnim bojem. Rešimo njihove kosti iz brezen, plastičnih vrečk in zabojev ter jim dostojno uredimo košnico oz. skupni grob, ki bo kraj spomina in opomina.

Drugič, priznajmo zasluge narodnoosvobodilnemu boju, toda obsodimo revolucionarne poboje. Priznajmo legitimnost nesoglasja s komunističnim totalitarizmom, vendar obsodimo kolaboracijo. Zgodovina ni črno-bela in kot taka naj pride tudi v slovenske šole. Mladi imajo pravico, da neobremenjeno izvejo za rane slovenske-

ga naroda; šolski sistem in učitelji pa imajo dolžnost, da jim to povejo. Nihče od nas živelih ni osebno odgovoren za žrtve pred 80 leti, odgovorni pa smo, da sprejmemo kot narod resnico.

Ko na primer zakonca/partnerja/prijatelja v iskrenem pogovoru razrešita neki problem, osvežita svoj odnos in začneta snovati nove načrte z novim zanosom. Podobno nas bodo kot narod razrešili bremen preteklosti le resnica, iskren dialog in pietetni pokop naših preštevilnih pobitih rojakov. Šele takrat bomo lahko bolj soglasno ter demokratično ustvarjali sedanost in prihodnost. Ne nazadnje, tedaj bomo kot narod bolj normalno zadihali z desnim in levim krilom pljuč.

**IZJAVO JE ZA DKPS PRIPRAVILA
KLARA LEVSTEK.**